

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 24CoP/75/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8414202790
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eliška Wagshalová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8414202790.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Elišky Wagshalovej a členov senátu JUDr. Antónie Kandravej a JUDr. Ingrid Kalinákovej, v právnej veci starostlivosti súdu o maloletého V. Š., G.. X.X.XXXX, bytom u matky, zastúpeného opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Kežmarok, dieťa rodičov: matky K.. B. Š., P. G., G.. XX.X.XXXX, bytom H. X, C., práv. zastúpenej JUDr. Dášou Bajanovou, advokátkou so sídlom Starosaská 3, Spišská Nová Ves a otca P. Š., G.. X.XX.XXXX, bytom C. X, O., práv. zastúpeného JUDr. Zuzanou Baloghovou, advokátkou so sídlom Madačova 7, Ružomberok, o úprave styku otca s maloletým dieťaťom, o odvolaní otca proti rozsudku Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 6P/57/2014-314 zo dňa 20.9.2018 takto

rozhodol:

- I. Mení rozsudok vo výroku 1. tak, že otec je oprávnený s mal. V. realizovať telefonicky kontakt každú stredu v čase od 19.00 hod. do 19.15 hod.
- II. Matka je povinná mal. V. na kontakt s otcom vopred pripraviť a zabezpečiť dostupnosť v čase styku.
- III. Zrušuje rozsudok vo výrokoch 2. a 3. v rozsahu zrušenia vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

Predmet konania.

1. Predmetom konania je úprava styku otca a mal. V..

Obsah napadnutého rozhodnutia

2. Okresný súd Kežmarok (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozhodol cit.:

„1. Súd z a k a z u j e styk otca P. Z. s dieťaťom V. Z. nar. XX.XX.XXXX.

2. Otec je povinný uhradiť z titulu trov súdneho konania sumu 320,08 € na účet tunajšieho súdu, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

3. Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania..“

3. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že skutkovo mal za preukázané, že rozsudkom tunajšieho súdu v konaní 6P/57/2014-1 zo dňa 29.11.2013 bolo rozvedené manželstvo rodičov maloletého. Predmetným rozsudkom bolo rozhodnuté o zverení maloletého V., nar. XX.XX.XXXX do osobnej starostlivosti navrhovateľky - matky a odporca - otec bol zaviazaný platiť výživné v sume 100 € mesačne, vždy do 20. dňa v mesiaci vopred, do rúk matky. Súd konanie o úprave styku s maloletým dieťaťom - teda s mal. V. vylúčil na samostatné konania. V priebehu ďalšieho konania matka maloletého B. Z. trvala na tom, že je potrebné zakázať styk otca s maloletým, keďže takýto styk nie je na prospech maloletého, maloletý sa svojho otca bojí, vracajú sa mu spomienky z minulosti, keď žili ešte s otcom v domácnosti a keď otec sa nie vždy vhodne správal ku matke, príp. aj k maloletému. Odporca - otec maloletého trval na podanom návrhu, žiadal, aby mu súd umožnil stretávať sa mal. V. a bol ochotný prijať akúkoľvek možnosť stretávania sa s maloletým. Trval na tom, že je bezúhonným občanom SR, nelieči sa na psychiatri, nebol

trestaný a preto nevidí dôvod, aby sa nemohol stretávať so svojim jediným synom. Procesný súd vo veci nariadil znalecké dokazovanie. Zo záverov zo znaleckého posudku PhDr. A. je zrejmé, že akýkoľvek styk otca s maloletým nemá byť zakázaný, znalkyňa odporúčala styk otca s maloletým riešiť postupne s tým, že spočiatku by mohol trvať niekoľko minút, neskôr niekoľko hodín a postupne. Znalkyňa v záveroch znal. posudku odporúčala rodičom psychoterapeuticky pracovať na zmene svojich vnútorných postojov, naučených zvykov v komunikácii s cieľom zlepšenia kvality komunikácie a správania medzi rodičmi. V priebehu konania bola vypočutá aj znalkyňa, Dr. Z., ktorá rovnako vypracovala znalecký posudok týkajúci sa úpravy styku otca s maloletým dieťaťom. So záverov znaleckého posudku súd zistil, a to konkrétne z bodu 15, že nie je potrebné, aby prebiehal kontakt s otcom „za každú cenu“. Najmä nie v tom prípade, ak je reálny predpoklad, že takýto kontakt nebude pre dieťa efektívny. V bode 4. znaleckého posudku znalkyňa jednoznačne uviedla, že - citujem: „v aktuálnej situácii, ani za predpokladu splnenia presne stanovených podmienok, napr. prítomnosti matky alebo psychológa, počas kontaktu syna s otcom, tento styk toho času nedoporučujem“. Znalkyňa uvádzala, že prihliadla pri tomto svojom rozhodnutí, že maloletý V. vyjadruje ku kontaktu s otcom jednoznačne zamietavý postoj, ktorý, i vzhľadom k jeho veku, je nutné brať do úvahy. Podľa znalkyne kontakt s otcom by bol pre maloletého vysoko „traumatizujúci a absolútne neprínosný“. Súd opätovne vypočul znalkyňu Dr. C. Z. a požiadal ju o doplnenie posudku. Znalkyňa predložila súdu Doplnok znaleckého posudku. V rámci tohto doplnku vykonala psychologické vyšetrenie otca maloletého a individuálny pohovor s maloletým V.. Zo záverov znal. dokazovania je zrejmé, že maloletý V. vyjadruje ku kontaktu s otcom jednoznačne zamietavý postoj, on sám odmieta akúkoľvek možnosť styku s otcom, či už v súčasnej dobe alebo v budúcnosti. Svojho otca popisuje, resp. vníma, ako agresívneho, autoritatívneho a nátlakového, nič pozitívne nedokázal o ňom uviesť. So záverov znal. posudku je zrejmé, že otec počas posledných štyroch rokov od vyhotovenia znal. posudku nevyhľadal odbornú pomoc, pričom táto odborná pomoc by mohla prispieť ku čiastočnej korekcii jeho niektorých čŕt správania a konania. Prípadné stretávanie sa otca so synom by nemohla ovplyvniť ani prítomnosť matky, resp. tretej osoby, ani takéto riešenie znalec nepovažuje za efektívne.

4. Súd pri svojom rozhodovaní súd vychádza predovšetkým z toho, že maloletý odmieta akýkoľvek vzťah s otcom, správanie otca z minulosti považuje za nepripustné vo vzťahu k matke i k sebe, ďalej súd zohľadnil najmä závery znal. posudku Dr. C. A. a zohľadnil aj nástojčivosť a nekompromisnosť matky vo vzťahu ku akejkoľvek úprave styku s otcom. So záverov znaleckého posudku Dr. A. je zrejmé, že úprava styku maloletého s otcom by nebola ku prospechu maloletého, ale skôr by bola na ujmu maloletého V..

5. Poukázal na ust. §25, ods.3 Zákona o rodine.

6. O trovách konania rozhodol podľa § 52 CMP a žiadnemu účastníkovi náhradu trov nepriznal.

Obsah odvolania

7. Proti rozsudku podal odvolanie otec maloletej. Navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok a upravil styk otca so synom. V odvolaní uviedol, že je názoru, že súd prvej inštancie sa vydaním napadnutého rozsudku v podstate len „zbavil“ nepríjemného a dlhotrvajúceho sporu, kde už bolo porušenie práv otca konštatované aj nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky (sp. zn. II). ÚS 753/2017-34), bez toho, aby sa hlbšie zaoberal jednotlivými aspektmi takého závažného zásahu do práv rodiča a dieťaťa, akým nepochybne zákaz styku otca so synom je. Súd uznesenie o nariadení predbežného opatrenia o zákaze styku vydal na základe tvrdení matky a potvrdenia lekárky, že jej matka uviedla zdravotné problémy syna. Tým sa vytvoril rámec pre znemožnenie styku otca so synom aj cestou súdneho rozhodnutia a uvedené rozhodnutie dočasného charakteru trvá už takmer 5 (slovom päť) rokov, čo považuje za neprípustné. Zároveň však skutočnosť, že otec nemohol byť so synom aspoň minimálne (hoc aj hodinu mesačne za prítomnosti tretej osoby) po dlhú dobu, len prehlbovala odlúčenie medzi nimi a súčasne dieťa, pod celkom zjavným vplyvom matky, či už vedomým alebo nevedomým, začalo otca odmietať. Súdy výrazne „napomohli“ tomu, aby takáto situácia nastala. Dlhšie obdobia či už nečinnosti, alebo neefektívneho postupu súdu predĺžili a zvýraznili odcudzovanie sa syna s otcom, bez toho, aby otec mal akúkoľvek možnosť tento stav ovplyvniť, nakoľko so synom nebol v žiadnom kontakte; naopak, matka počas tohto obdobia mala možnosť intenzívne vplyvať na vývoj dieťaťa a jeho postojov, aj vzhľadom na rozhodujúce obdobie v živote dieťaťa - maloletý mal v čase začatia konania o rozvod manželstva cca 7,5 roka, v súčasnosti má takmer 13 rokov. Hoci súd vypočul maloletého, nedostatočne sa zaoberal dôvodmi, prečo sa dieťa správa voči otcovi tak vyhranene negatívne a či nie je daná aspoň minimálna možnosť pre zachovanie aspoň občasného kontaktu otca a maloletého. Výsledkom vyššie stručne opísaného postupu súdu je nakoniec týmto odvolaním napadnutý rozsudok, ktorý aj svojím odôvodnením „odzrkadľuje“ neschopnosť súdu prijať účinné opatrenia pre zachovanie vzťahu medzi rodičom a dieťaťom. Napokon, uvedenému názoru nasvedčuje aj celkom stručné odôvodnenie napadnutého rozsudku, kedy sa súd tiež nedostatočne resp. nijako nevysporiadal s rozpormi v zisteniach znalkyň O.. A. A. a PhDr. C. Z.. Pri tak závažných rozporoch v znaleckých posudkoch znalkyne PhDr. Z. a PhDr. A., pokiaľ sa týka otázky

zákazu styku a osobnosti otca (keď znalkyňa PhDr. A. nezistila u otca žiadne také patologické rysy, ktoré by ho vylučovali so styku so synom), mal súd vykonať ďalšie dokazovanie a zisťovať dôvody, prečo dieťa, ale najmä matka, čo bolo zrejme aj z jej vyjadrení na pojednávaniach, má taký negatívny postoj k otcovi, a či postoj dieťaťa nie je len dôsledkom vplyvu zo strany matky a jej rodiny, dlhodobého odlúčenia od otca a nemožnosti komunikovať s otcom prípadne aj iným spôsobom, ak nie osobne, čo by určite malo vplyv na postoje dieťaťa. Otec sa tiež dôrazne ohradzuje voči tvrdeniu znalkyne PhDr. Z., že mal vyhľadať odbornú pomoc. Otec nepoprel, že v minulosti mal psychické problémy, ktorých príčina bola najmä v sporoch v manželstve, avšak nebola mu odporučená žiadna ďalšia liečba a ani sám nemá pocit, že by liečbu či terapiu potreboval, funguje v živote celkom bežne, pracuje, stretáva sa s rodinou, priateľmi, nemal za obdobie, ako odišiel od manželky, žiadne psychické problémy, hoci mu záleží na tom, aby bol so synom aspoň v nejakom kontakte a je mu ľúto, že syna takmer 5 rokov nevidel (s výnimkou stretnutia u znalkyne, keď sa dokonca spolu odfotili a z týchto fotografií (sú súčasťou súdneho spisu) je zrejme, že syn sa otca nebojí, dokonca sa na fotkách usmieva). Pokiaľ by bola otcovi navrhnutá odborná pomoc, nemal by problém sa jej podrobiť. Z dôvodu ods. 13. napadnutého rozsudku je zrejme, že súd v podstate „rezignoval“ na svoju úlohu v tomto konaní, a to podľa názoru otca najmä pod vplyvom vyslovene negatívneho a nepriateľského postoja matky. Skutočnosť, že matka otca dieťaťa, svojho bývalého manžela, odmieta, tento svoj postoj preniesla aj na maloletého, nemôže byť bez riadneho zistenia skutkového stavu, a odstránenia akýchkoľvek rozporov, podkladom pre zákaz styku rozsudkom súdu. Dieťa nemalo za celé roky k dispozícii iný názor, iba názor matky, nebola mu daná možnosť, aby komunikovalo aj s otcom. Hoci bolo konanie prerušené práve za tým účelom, pre zjavné odmietanie zo strany matky, nebolo úspešné. Otec nesúhlasí s tým, aby bol zaviazaný zaplatiť trovy štátu v uvedenej sume. Súd tak závažný zásah do rodičovských práv a povinností, ako aj do práv dieťaťa, akým zákaz styku bezpochyby je, odôvodnil veľmi stroho a nedostatočne, čím účastníkovi konania odňal možnosť efektívne argumentovať proti rozhodnutiu a teda došlo k porušeniu práva účastníka konania konať pred súdom.

8. Matka a kolízny opatrovník vo svojich písomných vyjadreniach k odvolaniu navrhli rozsudok potvrdiť ako vecne správny.

Hodnotenie odvolacieho súdu

9. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) ako súd odvolací po zistení, že odvolanie otca bolo podané včas, oprávnenou osobou - účastníkom konania proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, nariadil vo veci odvolacie pojednávanie, doplnil dokazovanie výsluchom účastníkov konania, listinnými dôkazmi a dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky na potvrdenie, ani na zrušenie rozsudku súdu prvej inštancie a je dôvodný postup podľa § 388, zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

Podľa čl. 5 Zákona o rodine, záujem maloletého dieťaťa je prvoradým hľadiskom pri rozhodovaní vo všetkých veciach, ktoré sa ho týkajú. Pri určovaní a posudzovaní záujmu maloletého dieťaťa sa zohľadňuje najmä

- a) úroveň starostlivosti o dieťa
- b) bezpečie dieťaťa, ako aj bezpečie a stabilita prostredia, v ktorom sa dieťa zdržiava,
- c) ochrana dôstojnosti, ako aj duševného, telesného a citového vývinu dieťaťa,
- d) okolnosti, ktoré súvisia so zdravotným stavom dieťaťa alebo so zdravotným postihnutím dieťaťa,
- e) ohrozenie vývinu dieťaťa zásahmi do jeho dôstojnosti a ohrozenie vývinu dieťaťa zásahmi do duševnej, telesnej a citovej integrity osoby, ktorá je dieťaťu blízkou osobou,
- f) podmienky na zachovanie identity dieťaťa a na rozvoj schopností a vlôh dieťaťa,
- g) názor dieťaťa a jeho možné vystavenie konfliktu lojality a následnému pocitu viny,
- h) podmienky na vytváranie a rozvoj vzťahových väzieb s obidvomi rodičmi, súrodencami a s inými blízkymi osobami,
- i) využitie možných prostriedkov na zachovanie rodinného prostredia dieťaťa, ak sa zvažuje zásah do rodičovských práv a povinností.

10. Súčasťou rodičovských práv a povinností sú najmä: a) sústavná a dôsledná starostlivosť o výchovu, zdravie, výživu a všestranný vývoj mal. dieťaťa, b) zastupovanie mal. dieťaťa, c) správa majetku mal. dieťaťa. Rodičovské práva a povinnosti majú obaja rodičia. Pri ich výkone sú povinní chrániť záujmy mal. dieťaťa (§ 28 ods. 1, 2 zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine).

11. Úloha oboch rodičov je v živote maloletého dieťaťa nezastupiteľná a odvolací súd nemá za to, že by tomu bolo inak v predmetnej právnej veci. Záujmom dieťaťa je nepochybne, aby bolo v starostlivosti toho z rodičov, ktorý uznáva úlohu a dôležitosť druhého rodiča v živote dieťaťa a je presvedčený, že i ten druhý rodič je dobrým rodičom. Starostlivosť a výchova maloletého dieťaťa predpokladá zabezpečenie nielen materiálnych, ale i nemateriálnych podmienok, ktoré umožňujú rozvíjanie osobnosti maloletého

dieťaťa. V procese socializácie maloletého dieťaťa je v zásade nevyhnutná účasť oboch rodičov. Po rozpade rodiny s maloletými deťmi nielen etika príbuzenských vzťahov, ale aj zákon zaväzuje deti k povinnosti svojich rodičov ctíť a rešpektovať, kým rodičovská zodpovednosť (za riadnu výchovu detí) je prikázaná obojom rodičom; preto, pokiaľ nie sú zistené také skutočnosti, ktoré by viedli k pozastaveniu výkonu rodičovskej zodpovednosti, nie je dôvod na to, aby rodič, v ktorého priamej starostlivosti maloleté dieťa nie je, aby sa tento rodič s maloletým dieťaťom nestretával, resp. stretával vo veľmi obmedzenom rozsahu.

12. Jedným z výrazných prostriedkov pre zabezpečenie spoluúčasti druhého rodiča na výchove a udržiavanie rodičovského vzťahu a upevňovanie citového puta je osobný styk rodiča s mal. dieťaťom. Úlohou rodiča je pochopiteľne, aby pri styku s dieťaťom len pozitívnym spôsobom uplatňoval svoju výchovnú úlohu. Na druhej strane, úlohou rodiča, ktorému je dieťa zverené do osobnej starostlivosti, je so zreteľom na záujem dieťaťa na prospešnom styku s druhým rodičom vytvárať vhodné podmienky pre tento styk a to najmä vedením dieťaťa k správneému vzťahu k druhému rodičovi.

13. Otec namieta nesprávny záver súdu o tom, že vzhľadom na jednoznačne zamietavý postoj mal. V. k akejkolvek forme styku, s prihliadnutím k záverom súdnej znalkyne ako aj nekompromisnému postoju matky vo vzťahu k úprave styku, je potrebné zakázať styk V. s otcom.

14. Odvolací súd ex offo v priebehu odvolacieho konania nariadil neodkladné opatrenie, ktorým nariadil telefonický styk V. s otcom a uložil mal. V. a jeho rodičom povinnosť podrobiť sa psychoterapeutickému poradenstvu. Zo správy o priebehu psychoterapeutického poradenstva M.. A. C. (čl. 538) vyplynulo, že vzhľadom na aktuálne vedomé nastavenie dieťaťa a prebiehajúce pubertálne obdobie sa akákoľvek direktivita zo strany autorít voči dieťaťu pravdepodobne pretaví do manifestovaného odporu. Ďalší tlak na stretávanie sa s otcom zo strany inštitúcií prehľbuje chlapcov odpor. Z písomného oznámenia otca (čl. 527) vyplynula neochota mal. V. komunikovať s otcom.

15. Je potrebné prisvedčiť odvolacej námietke otca, že v prejednávanej príhode došlo k odcudzeniu mal. V. od otca. Napriek tomu, že je s odstupom času ťažké nájsť presnú príčinu tohto stavu, je potrebné poukázať na traumatický zážitok V., ktorý utrpel, keď otec napadol matku. Tým došlo zo strany otca k ohrozeniu vývinu dieťaťa zásahmi do duševnej, telesnej a citovej integrity osoby, ktorá je dieťaťu blízkou osobou (matka), t.j. konaniu v priamom rozpore so záujmom dieťaťa, ktorý je potrebné chrániť. Rovnako však je potrebné poukázať na negatívny postoj matky v priebehu celého konania, ktorá na syna preniesla svoj osobný odmietavý postoj voči otcovi, neuvedomujúc si, že takéto konanie je taktiež v rozpore so záujmom svojho syna, ktorého tak pripravila o právo na identitu a právo na vzťah s oboma rodičmi. V neposlednom rade je potrebné v tejto súvislosti poukázať aj na neprimeranú dĺžku súdneho konania. Súčasný stav je taký, že napriek snahe odvolacieho súdu o nápravu, V. kategoricky odmieta akýkoľvek kontakt s otcom, má voči nemu odpor. Za daného stavu je potrebné skonštatovať, že zachovanie vzájomného vzťahu otca a syna nie je možné dosiahnuť bez ohľadu na vôľu maloletého, ktorý vzhľadom na svoj vek (13 rokov) a rozumovú vyspelosť je schopný si uvedomiť dosah svojich rozhodnutí. Odvolací súd nemá pochybnosti, že prejavená vôľa V. nestretávať sa s otcom pred klinickou psychologičkou (dňa 16.7.2019, čl. 538) je jeho vlastná a nie je bezprostredne nútená, či ovplyvnená matkou. Výchovné pôsobenie rodiča na dieťa, a to i v zmysle rozhodnutia súdu o výchove, nikdy nesmie prekročiť racionálnu hranicu a malo by rešpektovať rozhodnutie dieťaťa tak, aby boli naplnené požiadavky stanovené čl. 12 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa. V zmysle ustanovenia čl. 12 ods. 2 Dohovoru o právach dieťaťa je preto i v posudzovanom prípade nevyhnutné, aby všeobecné súdy reflektovali názory dieťaťa., inštitút nariadenia výkonu rozhodnutia nie je určený na to, aby sa stal nástrojom násilnej zmeny prejavov vôle maloletého dieťaťa, pokiaľ jeho rozhodnutie nebolo úmyselne ovplyvnené tretími osobami. Pokiaľ nemožno dieťa napriek adekvátnemu výchovnému pôsobeniu presvedčiť, že má ísť k otcovi, javí sa ukladanie pokút ako nezmyselné a neplniace zákonom predpokladaný účel, tj. zabezpečiť splnenie povinnosti. V súlade s princípmi vyjadrenými v Dohovore o právach dieťaťa je vylúčené, aby ktorýkoľvek z rodičov nútil dieťa k plneniu povinností všetkými prostriedkami (Nález ÚS ČR, sp.zn. III ÚS 2462/14).

16. Napriek uvedenému, odvolací súd má za to, že riešením vhodnejším ako zákaz styku, ktorý pre syna aj otca znamená istý zánik ich vzájomného vzťahu, je za daných okolností úprava styku telefonickou formou. Hoci telefonický kontakt nie je možné považovať za plnohodnotnú formu styku, možnosť porozprávať sa, alebo si poslať si správu predstavuje akési „pootvorené dvere“ znamenajúce, že medzi otcom a synom stále existuje citová väzba vyplývajúca z ich jedinečného biologického vzťahu. Pri tomto procese je dôležitá aj úloha matky, ktorá napriek jej osobnej averzii voči otcovi, ktorý jej v minulosti ublížil, by mala mať na zreteli, aké dôležité je v živote jej syna vedomie, že má otca, ktorý o neho javí záujem.

17. Odvolací súd z uvedených dôvodov pristúpil k zmene rozsudku vo výroku 1. postupom podľa § 388 C.s.p. a upravil styk V. s otcom telefonicky tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

18. Otec v odvolaní napadol aj výrok, ktorým mu súd uložil povinnosť uhradiť sumu 320,08 Eur z titulu trov konania s poukazom na úplnú absenciu odôvodnenia uloženia tejto povinnosti. Je potrebné prisvedčiť tejto odvolacej námietke, vzhľadom k tomu, že nie je zrejmý právny základ uloženia tejto povinnosti. Javí sa, že súd uložil povinnosť otcovi mal. nahradiť trovy štátu vzniknuté v dôsledku vyplatenia znalečného štátom podľa § 57 CMP, podľa ktorého súd môže náhradu trov konania priznať aj vtedy, ak je to s ohľadom na okolnosti prípadu spravodlivé. Výšku, ani dôvody pre tento postup však súd žiadnym spôsobom nevysvetlil.

19. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, vzhľadom na to, že súd nedostatočne zistil skutočný stav veci (§ 35 CMP), pričom je potrebné doplniť dokazovanie, odvolací súd z uvedených dôvodov rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP vo výroku 2. a 3. zrušil a vec mu v vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP).

20. V novom rozhodnutí súd prvej inštancie rozhodne o trovách prvoinštančného, ako aj odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

21. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona číslo 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov § 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).